

Arrest

nr. 118 081 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 10 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen enerzijds van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds van de beslissingen van 30 juli 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

(Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 september 2010 dienen de verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze eerste aanvraag wordt op 11 oktober 2010 ontvankelijk verklaard en op 1

maart 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Op 12 maart 2013 wordt ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielloos (bijlage 13quinquies).

Op 27 april 2013 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dit op grond van de medische problematiek van een van hun kinderen. Deze tweede aanvraag wordt op 4 juni 2013 onontvankelijk verklaard.

Op 6 juni 2013 dienen de verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris beslist op 30 juli 2013 om deze derde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 30 augustus 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.06.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

H(...), M(...)

Geboren te (...) op (...)

+ Echtgenoot:

H(...), Q(...)

Geboren te (...) op (...)

+ Kinderen:

(...)

Nationaliteit: Servië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Voor H(...), Q(...)

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 01/03/2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 25/09/2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen waarnaar verwezen wordt voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 25/09/2010. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 01/03/2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)

Voor H(...), M(...)

Artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maakt betrokkene in haar aanvraag 9ter dd. 06/06/2013 een medisch getuigschrift over gedateerd op 28/02/2013. Dit medisch getuigschrift is echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift

voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 06/06/2013, dus na de invoegingtrekking op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art. 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de initiële aanvraag werd overgemaakt (Arrest 70 753 RvV dd. 28.11.2011 en Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).”

Op 30 juli 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van elk van de verzoekers tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing houdende een inreisverbod. Dit zijn de tweede tot en met de vijfde bestreden beslissingen, die eveneens aan de verzoekers werden ter kennis gebracht op 30 augustus 2013. De motivering van deze beslissingen luidt als volgt.

De tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoeker:

“In uitvoering van de beslissing van K(...) V(...) T(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

H(...), Q(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Servië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 12/03/2013 en betekend op 15/03/2013”

De derde bestreden beslissing, dit is het inreisverbod ten aanzien van de eerste verzoeker:

“In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar in volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 12/03/2013 en betekend op 15/03/2013”

De vierde bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de tweede verzoekster:

“In uitvoering van de beslissing van K(...) V(...) T(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

H(...), M(...) geboren te (...) op 21.06.1973, nationaliteit Servië

+ Kinderen:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 12/03/2013 en betekend op 15/03/2013”

De vijfde bestreden beslissing, dit is het inreisverbod ten aanzien van de tweede verzoekster:

“In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar in volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 12/03/2013 en betekend op 15/03/2013”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over het voorwerp van het beroep – voorafgaandelijk

Wat de beslissingen *“houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod”* (bijlagen 13sexies) betreft, wenst de Raad vooreerst op te merken dat artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet de beslissing tot verwijdering definieert als *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. In artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet wordt het inreisverbod gedefinieerd als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissingen, bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Aangezien in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat het inreisverbod een beslissing is *“die kan samengaan”* met een beslissing tot verwijdering, blijkt dat het om afzonderlijke beslissingen gaat.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek

of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in deze twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, waarvan met de bestreden beslissingen overigens toepassing is gemaakt aangezien werd vastgesteld dat de verzoekers niet aan de terugkeerverplichting hebben voldaan doordat zij geen gevolg gaven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, neemt dit niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden getroffen. Er moet dus zowel een beslissing tot verwijdering als een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden genomen, waarbij het weliswaar mogelijk is deze twee beslissingen in éénzelfde document, zoals ook hier het geval is, aan de betrokkene ter kennis te brengen.

De beslissing houdende het inreisverbod is dan ook volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de beslissing tot verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan.

De eventuele onwettigheid van de opgelegde inreisverboden impliceert dan ook geenszins dat ook de verwijderingsbeslissingen (de bevelen om het grondgebied te verlaten) onwettig zouden zijn.

4. Over de ontvankelijkheid – ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op *“inzake de bestreden bevelen.”* Deze exceptie, die aldus de tweede en de vierde bestreden beslissing betreft, wordt als volgt uiteengezet:

“Inzake de bestreden bevelen, heeft verwerende partij de eer op te merken dat verzoekers, gelet op hun illegale verblijfssituatie, niet getuigen van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de thans bestreden bevelen, voor zoveel zij worden bevolen om het grondgebied te verlaten.

Artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet enkel voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het hierbij niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De thans bestreden beslissing is gesteund op art. 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

De Raad oordeelde in dat verband dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303)

In casu, verblijven verzoekers langer in het Rijk dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en slagen zij er niet in aan tonen dat die termijn niet werd overschreden. Verzoekers betwisten dit niet in hun verzoekschrift.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kunnen verzoekers dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de Staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet verzoekers opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris kan enkel op een wettige wijze afzien van het geven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten ingeval er een hogere rechtsnorm wordt aangehaald.

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 EVRM.

Uit de bespreking van de middelen blijkt echter dat zij geen schending van die verdragsbepaling aantonen.

*Bovendien betreft het in casu een herhaald bevel.
De vordering is derhalve onontvankelijk.”*

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden beide bevelen om het grondgebied te verlaten van 30 juli 2013 genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of dat zij er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Deze feitelijke vaststellingen worden door de verzoekers niet betwist.

Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de staatssecretaris of zijn gemachtigde bijgevolg niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw de verzoekers het bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten kan de verzoekers geen nut opleveren.

Ter terechtzitting gevraagd om het belang toe te lichten, verwijst de raadsman van de verzoekers naar het derde middel van het verzoekschrift, dat het inreisverbod betreft. De raadsman van de verzoekers stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod als een één en ondeelbare beslissing dient vernietigd te worden.

Zoals uiteengezet onder punt 3, zijn de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissingen houdende inreisverbod echter volstrekt van elkaar te onderscheiden. De repliek ter terechtzitting mist feitelijke en juridische grond. Bovendien wordt aan de hand van deze repliek, in het licht van de door de verweerder opgeworpen exceptie, op geen enkele wijze toegelicht welk concreet voordeel een vernietiging van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten nog kan bieden. De verzoekers tonen dan ook, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat zij over het rechtens vereiste belang beschikken.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bij de uiteenzetting van het eerste en het derde middel voeren de verzoekers een schending aan van artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt echter op dat de verzoekers zich in het eerste middel ertoe beperken te stellen dat *“er dus sprake [is] van een schending van artikel 3 EVRM aangezien verzoeker, gelet op zijn gezondheidstoestand en de afwezigheid van toegang tot medische behandeling in zijn land van herkomst, geen verder verblijf in België meer kan bekomen om verder gebruik te kunnen maken van de medische bijstand.”* De verzoekers lichten in het onderhavig verzoekschrift uitdrukkelijk toe dat het eerste middel gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* onontvankelijk werd verklaard. Ook uit de uiteenzetting van het middel kan niet blijken dat de kritiek van de verzoekers de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zou betreffen. De verzoekers tonen met hun kritiek dan ook niet aan op welke wijze de tweede en vierde bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM zouden schenden.

Ter terechtzitting wordt aangaande het belang verwezen naar het derde middel uiteengezet in het verzoekschrift. In dit derde middel, dat de *“bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod”* betreft, wordt enkel in de aanhef een schending van artikel 3 van het EVRM vermeld. De verzoekers zetten in hun betoog ter ondersteuning van het derde middel niet uiteen op welke wijze deze *“bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod”* het geviseerde artikel 3 van het EVRM zouden schenden. De Raad merkt op dat onder ‘middel’ in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590). De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dus dat zowel de rechtsregel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt dan ook vast dat de in het kader van het derde middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM onontvankelijk is.

Bijgevolg doet het betoog van de verzoekers geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

De exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen in de nota met opmerkingen is gegrond. De verzoekers tonen niet aan dat zij over het rechtens vereiste belang beschikken in zoverre het beroep gericht is tegen de tweede en de vierde bestreden beslissing.

Deze vaststelling volstaat om tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten in zoverre het de tweede en de vierde bestreden beslissing betreft. De gegrondheid van de voormelde exceptie waar wordt gesteld dat het om herhaalde bevelen gaat, dient dan ook niet te worden onderzocht.

5. Onderzoek van het beroep

5.1 In een eerste middel voeren de verzoekers een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ook in het tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de (materiële) motiveringsplicht.

Wegens hun onderlinge samenhang worden de middelen samen onderzocht.

5.1.1 De verzoekers verschaffen onder meer de volgende toelichtingen:

“(…)

Artikel 9 ter, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: (...)

Uit lezing van punt 5 in bovenstaand artikel blijkt dat verwerende partij de aanvraag onontvankelijk kan verklaren indien de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag o.b.v. artikel 9ter Vw.

Terecht merkt verwerende partij op dat het medische getuigschrift, zoals gevoegd bij de medische regularisatie aanvraag van 06.06.2013, melding maakt van ongeveer dezelfde gezondheidstoestand in vergelijking met de eerdere aanvraag.

Geheel ten onrechte gaat verwerende partij er blijkbaar van uit dat met andere nieuwe elementen geen rekening meer moet worden gehouden.

Nochtans toonden verzoekers in hun aanvraag van 06.06.2013 op gedocumenteerde wijze aan dat er voor hen in hun land van herkomst geen efficiënte behandeling mogelijk, laat staan toegankelijk is. Bovendien werd door verzoekers in het verzoekschrift eveneens uitdrukkelijk gesteld dat zij aan de hand van bijkomende bewijzen en attesten het verslag dd. 21.02.2013 van de arts-adviseur Dr. VAN DOREN, die naar aanleiding van de aanvraag van 25.09.2010 door verwerende partij was aangeduid, wilden weerleggen. In het kader van een annulatieprocedure tegen de eerdere beslissing van 01.03.2013 zouden deze nieuwe documenten en elementen immers niet kunnen worden aanvaard door de Raad, zodat verzoekers weldegelijk een nieuwe aanvraag dienden in te dienen.

Aan de hand van bijkomende medische documenten hebben verzoekers aangetoond dat omwille van de mentale handicap van verzoeker er bvb. een zeer geringe zelfredzaamheid is en er sprake is van een totale werkonbekwaamheid (dit blijkt uit stuk 2d gevoegd aan het verzoekschrift). Ook werd gewezen op de beperkte financiële middelen van verzoeker en de onmogelijkheid van verzoeker om te gaan werken. Ook zijn echtgenote kan onmogelijk een inkomen uit arbeid verwerven omdat zij mantelzorg moet verstrekken aan haar echtgenoot. Daarnaast neemt zij de opvoeding van haar vier minderjarige kinderen op zich, waaronder een kind met mentale retardatie, en lijdt zij zelf aan epilepsie.

Met deze bijkomende documenten en argumenten heeft verwerende partij ten onrechte geen rekening gehouden.

Nochtans heeft zulks een invloed op de toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst en is er dus sprake van een schending van artikel 3 EVRM aangezien verzoeker, gelet op zijn gezondheidstoestand en de afwezigheid van toegang tot medische behandeling in zijn land van herkomst, geen verder verblijf in België meer kan bekomen om verder gebruik te kunnen maken van de medische bijstand.

(...)"

en

"In casu is verwerende partij er ten onrechte van uit is gegaan dat de aanvraag dd. 06.06.2013 ook een afzonderlijke aanvraag betrof voor de medische problematiek van verzoekster.

De verwijzing naar de medische aandoening van verzoekster was evenwel geenszins bedoeld om een aanvraag tot verblijfsmachtiging om medische redenen voor zichzelf uit te lokken, doch wel om aan te tonen in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging om medische redenen van verzoeker, dat ook zij onmogelijk een inkomen uit arbeid kan verwerven omdat zij naast de noodzaak om mantelzorg te verstrekken aan haar echtgenoot en de opvoeding van haar vier minderjarige kinderen op zich heeft genomen (waaronder een kind met mentale retardatie), ook lijdt aan epilepsie.

Door met deze medische problematiek van verzoekster in het kader van de aanvraag van verzoeker hoegenaamd geen rekening te willen houden, doch louter af te wijzen omdat zulks niet vermeld stond op een standaard medisch getuigschrift, is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, nu zulks weinig redelijk is de informatie op grond van een dergelijke motivering naast zich neer te leggen.

Verzoekers beoogden louter hun gezinssituatie en financiële mogelijkheden uiteen te zetten. Ten onrecht bekijkt men dan ook de medische problematiek bij verzoekers afzonderlijk en niet in hun geheel.

Gelet op de schending van de in het beginsel aangehaalde middelen, is een vernietiging van de bestreden beslissing dan ook op zijn plaats."

5.1.2 De verweerder stelt dienaangaande in de nota met opmerkingen het volgende:

"Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Zij stellen dat voormelde bepalingen geschonden zouden zijn doordat in de bestreden beslissing ten onrechte zou worden gesteld dat de elementen in de aanvraag d.d. 6 juni 2013 reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag.

Zij stellen dat de aanvraag d.d. 6 juni 2013 melding maakt van ongeveer dezelfde gezondheidstoestand in vergelijking met de eerdere aanvraag.

Zij stellen dat verwerende partij er ten onrechte van uitgaat dat met andere nieuwe elementen geen rekening meer moet worden gehouden. Zij stellen dat zij bij hun aanvraag d.d. 6 juni 2013 op gedocumenteerde wijze zouden hebben aangetoond dat in het land van herkomst geen efficiënte behandeling mogelijk en toegankelijk is. Zij stellen tevens dat zij in hun aanvraag uitdrukkelijk hebben gesteld dat zij aan de hand van bijkomende bewijzen en attesten het advies d.d. 21 februari 2013 van de ambtenaar-geneesheer wilden weerleggen, daar die nieuwe documenten in het kader van een annulatieprocedure niet zouden kunnen worden aanvaard door de Raad.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de vaste rechtspraak van de Raad inzake de materiële motiveringsplicht als volgt luidt:

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen". (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., 14 februari 2006, nr. 154.954; R.v.St., 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers hun eerste aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet d.d. 25 september 2010 alsook de actualisaties, steunden op de medische problematiek van verzoeker die tevens in het kader van de aanvraag d.d. 6 jun 2013 werd ingeroepen.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer d.d. 21 februari 2013 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer niet alleen de medische aandoening van verzoeker heeft onderzocht, doch ook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst, met name Servië. De ambtenaar-geneesheer is tot het besluit gekomen dat hoewel de aandoening kan worden beschouwd als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker indien die aandoening niet adequaat behandeld wordt, de aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien die behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Servië. Op basis van dit advies, werd de aanvraag d.d. 25 september 2010 ongegrond verklaard.

Uit het administratief dossier blijkt dat in de aanvraag d.d. 6 juni 2013 in hoofde van verzoeker dezelfde medische problematiek wordt aangehaald en dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is. Er zijn geen noemenswaardige verschillen.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekers dit niet betwisten in hun verzoekschrift, waar zij stellen dat verwerende partij terecht opmerkt dat in de aanvraag d.d. 6 juni 2013 melding wordt gemaakt van ongeveer dezelfde gezondheidstoestand in vergelijking met de eerdere aanvraag.

Met hun betoog gaan verzoekers kennelijk voorbij aan het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zij in het kader van hun aanvraag d.d. 25 september 2010 en de actualisaties, gesteld hebben dat er geen gelijkwaardige adequate behandeling beschikbaar, toegankelijk en bereikbaar (qua afstand) zou zijn in Servië. Zij hebben tevens gewezen op de omstandigheid dat zij over beperkte financiële middelen beschikken. Zij hebben in hun aanvraag d.d. 25 september 2010 eveneens verwezen naar de "Country Sheet Serbia" van juni 2009.

Uit het advies d.d. 25 februari 2012 van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de adequate behandeling werden onderzocht.

Met hun betoog dat verzoeker totaal werkonbekwaam zou zijn en dat verzoekster onmogelijk inkomen uit arbeid kan verwerven doordat zij moeten instaan voor de mantelzorg van haar man, voor de opvoeding van hun vier kinderen en omdat zij zelf ziek zou zijn, gaan zij kennelijk voorbij aan de overwegingen van de ambtenaar-geneesheer in het advies van 21 februari 2013.

Uit dit advies blijkt immers dat de verplicht ziekteverzekering gratis is voor sociaal kwetsbare personen en dat personen met weinig inkomsten helemaal niets moeten betalen in de kosten van de zorgen. Zij gaan tevens voorbij aan volgende overwegingen:

“Een invaliditeitsuitkering wordt toegekend in geval van werkkombekwaamheid. Mensen die op zichzelf niet in staat zijn de normale dagdagelijkse handelingen te stellen hebben recht op bijstand van een andere persoon (mantelzorg).

(...)

Indien hij of zij geen inkomen kan verwerven uit arbeid, kan betrokkenen rekenen op sociale bijstand in functie van het familiale inkomen en het aantal personen ten laste. De andere voorwaarden zijn het hebben van de Servische nationaliteit en uiteraard het verblijf. Een alleenstaande zonder middelen ontvangt 5.254 RSD per maand (53,5 euro), een familie bestaande uit 5 personen 10.514 RSD (107,2 euro). Dit kan nog aangevuld worden met andere sociale uitkeringen.

(...)

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Servië — het land waar hij tenslotte ruim 36 jaar verbleef — geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie met zijn gezin terecht zou kunnen voor tijdelijke opvang, hulp of (tijdelijke) financiële steun.

Aangezien de derde aanvraag d.d. 6 juni 2013 gebaseerd is op dezelfde medische problematiek die werd ingeroepen in de eerste aanvraag d.d. 25 september 2010 en daar tevens opnieuw wordt verwezen naar de problemen inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in Servië blijkt niet dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de derde aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de eerste aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. (zie: R.v.V., 18 februari 2013, nr. 97 273)

Waar verzoekers stellen dat zij met de bij hun aanvraag gevoegde stukken het advies van de ambtenaar-geneesheer d.d. 21 februari 2013 wilden weerleggen, merkt verwerende partij op dat zij dienaangaande over de mogelijkheid beschikten om een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen bij de Raad tegen de ongegrondheidsbeslissing van 1 maart 2013. Verwerende partij stelt vast dat verzoekers evenwel geen gebruik hebben gemaakt van die mogelijkheid.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekers niet aantonen met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch tonen zij aan dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Met hun betoog tonen zij evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd. (R.v.St., 20 september 1999, nr. 82.301).

(...)

en

“Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat bij de aanvraag d.d. 6 juni 2013 een medisch attest werd gevoegd die betrekking heeft op de gezondheidstoestand van verzoekster.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekers dit niet betwisten in hun verzoekschrift.

Met hun betoog tonen verzoekers niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn van verwerende partij om, met het oog op de eventuele toekenning van een machtiging tot verblijf aan het gezin van verzoekers, tevens het medisch attest die betrekking heeft op verzoekster te onderzoeken in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten evenmin dat dit medisch attest niet werd opgesteld conform het wettelijk voorgeschreven model.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekers niet aantonen met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch tonen zij aan dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Met hun betoog tonen zij evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.”

5.1.3 In zoverre de verzoekers de schending aanvoeren van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan

bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht moeten in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

5.1.4 De Raad stelt vast dat de motivering van de eerste bestreden beslissing tweeledig is.

Eenzijds wordt, in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, gesteld dat de eerste verzoeker in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en bijlagen voorlegt waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 25 september 2010 zodat de aanvraag in hoofde van de eerste verzoeker onontvankelijk is.

Anderzijds vermeldt de eerste bestreden beslissing dat de aanvraag in hoofde van de tweede verzoekster eveneens onontvankelijk is en dit in toepassing van artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet, omdat de tweede verzoekster een medisch getuigschrift overmaakt dd. 28 februari 2013 dat echter niet is opgesteld conform het model van standaard medisch getuigschrift vereist door artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

De verzoekers verwijzen naar de aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name de aanvraag van 6 juni 2013. Volgens de verzoekers gaat de verweerder er ten onrechte van uit dat deze aanvraag ook een afzonderlijke aanvraag betrof aangaande de medische problematiek van de tweede verzoekster. In de aanvraag zou de medische problematiek van de tweede verzoekster enkel aan bod komen om aan te tonen dat zij in het kader van de medische verblijfsaanvraag van haar echtgenoot onmogelijk een inkomen uit arbeid kan bekomen omdat zij naast de noodzaak om mantelzorg te verstrekken aan haar echtgenoot en naast de zorg voor hun vier minderjarige kinderen, ook lijdt aan epilepsie. De verzoekers menen dat de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden doordat de verweerder hoegenaamd geen rekening houdt met de medische problematiek

van de tweede verzoekster en door deze af te wijzen louter omdat er geen standaard medisch getuigschrift is voorgelegd.

Uit het administratief dossier blijkt dat in de thans in het geding zijnde verblijfsaanvraag van 6 juni 2013 door de verzoekers het volgende wordt aangebracht:

“Middels huidig verzoek tot regularisatie op grond van medische redenen die betrekking hebben op de ernstige posttraumatische stressstoornis (met gedragsstoornis) van verzoeker, wenst verzoeker bijkomende bewijzen en attesten te overhandigen die het verslag dd. 21.02.2013 van de arts-adviseur Dr. V.D. weerleggen. Door de mentale handicap is er bvb. een zeer gering zelfredzaamheid en totale werkonbekwaamheid vastgesteld.

Verzoeker werd intussen ook reeds vier keer gehospitaliseerd.

(...)

De ernst van de gezondheidstoestand van verzoeker, alsmede de heersende medische situatie in het land waarvan hij de nationaliteit beschikt, houdt voor betrokkene een reëel risico in op een onmenselijke behandeling, in de betekenis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

(...)

Gelet op de toestand van de gezondheidszorg in zijn land van herkomst is een dergelijke medische begeleiding aldaar voor verzoeker geen optie, zeker gelet op de beperkte financiële middelen van verzoeker en de onmogelijkheid van verzoeker om te gaan werken (zie stuk 2d). Ook zijn echtgenote kan onmogelijk een inkomen uit arbeid verwerven omdat zij mantelzorg moet verstrekken aan haar echtgenoot. Daarnaast neemt zij de opvoeding van haar vier minderjarige kinderen op zich, waaronder een kind met mentale retardatie, en lijdt zij zelf aan epilepsie (zie stuk 2 e).

(...)”

5.1.5 Na lezing van de verblijfsaanvraag van 6 juni 2013, kan de Raad de verzoekers dan ook bijtreden waar zij stellen dat de medische problematiek van de tweede verzoekster niet als een afzonderlijke en zelfstandige aanvraag in haar hoofde kan worden aanzien. In de desbetreffende aanvraag wordt enkel verwezen naar het feit dat zij aan epilepsie lijdt om het gebrek aan financiële middelen van het gezin nader te duiden in die zin dat zij, naast de mantelzorg voor haar echtgenoot en de zorg voor de vier kinderen ook lijdt aan epilepsie zodat zij op haar beurt evenmin voor een arbeidsinkomen kan zorgen. De aanvraag vermeldt overigens heel duidelijk dat deze enkel betrekking heeft op de posttraumatische stressstoornis van de eerste verzoeker en uit de volledige uiteenzetting van deze aanvraag blijkt genoegzaam dat de verzoekers zich enkel met betrekking tot de ziekte van de eerste verzoeker beroepen op het bepaalde in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

Door de elementen uit de voorliggende aanvraag, in weerwil van de duidelijke bewoordingen ervan, in abstracto uit elkaar te trekken en deze aanvraag te beschouwen als twee van elkaar te onderscheiden aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, is de verweerder niet uitgegaan van een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

5.1.6 De verweerder kan strikt genomen worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen stelt dat het niet kennelijk onredelijk is om, met het oog op de eventuele toekenning van een machtiging tot verblijf aan het gezin van de verzoekers tevens het medisch attest betreffende de tweede verzoekster te onderzoeken in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dergelijk overtollig en bijkomend onderzoek, in het voordeel van de aanvragers, zou op zich geen wettigheidsproblemen stellen. Evenwel is in het onderhavige geval de wettigheid wel in het gedrang nu nergens uit het administratief dossier noch uit de motieven van de eerste beslissing blijkt dat de medische problematiek van de tweede verzoekster in rekening werd genomen ter beoordeling de uit hoofde van de eerste verzoeker ingediende verblijfsaanvraag.

Door de verblijfsaanvraag kunstmatig op te splitsen en deze aanvraag in hoofde van de eerste verzoeker onontvankelijk te bevinden op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet en diezelfde aanvraag in hoofde van de tweede verzoekster af te wijzen louter omdat er geen model van standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd, heeft de verweerder nagelaten te onderzoeken of het element van de epilepsie van de tweede verzoekster in het kader van de beperkte financiële middelen van het gezin reeds werden aangevoerd in het kader van de eerste aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verweerder kan niet dienstig verwijzen naar de beslissing dd. 1 maart 2013. Artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet voorziet immers enkel dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard indien “de

ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag". Deze bepaling heeft dan ook betrekking op de ter ondersteuning van de aanvraag ingeroepen elementen en niet op de navolgende onderzoeksverrichtingen van de ambtenaar-geneesheer. Waar de verweerder verwijst naar arresten van de Raad, dient er op te worden gewezen dat de feitelijke elementen van de onderhavige zaak, zoals hierboven besproken, zeer specifiek en verschillend zijn aan de gevallen die aanleiding gaven tot de rechtspraak waarnaar de verweerder verwijst. Bovendien toont de verweerder niet aan dat aan deze arresten enige precedentenwerking kan worden toegekend. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

5.1.7 Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat het besluit dat de aanvraag in hoofde van de eerste verzoeker onontvankelijk is omdat de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de eerste medische verblijfsaanvraag, niet is gestoeld op een volledige en nauwgezette feitenvinding. Dit impliceert tevens dat de motivering van de eerste bestreden beslissing, waar toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, niet is gestoeld op een correcte beoordeling van de voorliggende gegevens.

De Raad stelt *in casu* bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht vast.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De overige tegen deze beslissing aangevoerde middelen vereisen derhalve geen verder onderzoek.

5.2 In een derde middel voeren de verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM "doordat verwerende partij bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod zonder enige motivering de maximumtermijn heeft opgelegd".

5.2.1 Dit middel, dat de bestreden inreisverboden en dus de derde en de vijfde bestreden beslissing betreft, wordt als volgt uiteengezet:

"Bij het nemen van het inreisverbod werd door verwerende partij zonder enige motivering daaromtrent de maximumtermijn opgelegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1 eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vw.).

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid Vw. luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat een inreisverbod wordt voorzien omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt

gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Noch in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier is enige afweging of onderzoek terug te vinden dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekers, niettegenstaande verzoekers in het verzoekschrift om medische redenen hebben uiteengezet waarom zij niet (zelfs niet tijdelijk) kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Aangezien de gemachtigde een inreisverbod heeft opgelegd voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld (zie ook arrest RvV nr. 92 111 van 27 november 2012).

Aldus is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd.”

5.2.2 Onder punt 3 werd reeds toegelicht dat de “bijlagen 13sexies” die aan de verzoekers werden betekend vier verschillende beslissingen bevatten die volstrekt van elkaar zijn te onderscheiden. De verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat de bijlage 13sexies “in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst”.

De tweede en vierde bestreden beslissing betreffen de jegens de verzoekers getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten. Zoals uiteengezet onder punt 4 is het beroep, wat deze beslissingen betreft, onontvankelijk wegens gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

De derde en de vijfde bestreden beslissing betreffen het aan elk van de verzoekers opgelegde inreisverbod. De Raad stelt vast dat het derde middel enkel betrekking heeft op deze inreisverboden, en niet op de daarvan te onderscheiden bevelen om het grondgebied te verlaten. Immers wordt enkel aangevoerd dat de in het middel aangevoerde bepalingen zijn geschonden in de mate dat aan de verzoekers een inreisverbod met de maximale duur van drie jaar wordt opgelegd.

Het onderzoek van het derde middel beperkt zich dan ook tot het wettigheidsonderzoek van de derde en de vijfde bestreden beslissing.

Onder punt 4 werd reeds toegelicht dat de in het derde middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM onontvankelijk is. Dezelfde redenering geldt in de mate dat deze schending de derde en de vijfde bestreden beslissing zou betreffen. De verzoekers lichten niet toe op welke wijze de bestreden inreisverboden het genoemde verdragsartikel zouden schenden.

5.2.3 Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De verzoekers geven aan niet akkoord te gaan met het aan hen opgelegde inreisverbod voor drie jaar, dat is gesteund op de motivering dat zij niet aan de terugkeerverplichting hebben voldaan en met name geen gevolg hebben gegeven aan de jegens hen genomen bevelen om het grondgebied te verlaten van 12 maart 2013 en betekend op 15 maart 2013. Deze feitelijke vaststellingen worden door de verzoekers niet betwist.

De verzoekers geven – verwijzend naar artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet – aan dat niet wordt gemotiveerd waarom direct wordt gekozen voor de maximale termijn van drie jaar en dat noch uit de bestreden beslissing(en) noch uit het administratief dossier enige afweging of onderzoek blijkt betreffende de specifieke omstandigheden van de verzoekers. De verzoekers wijzen erop dat zij in hun medische verblijfsaanvraag nochtans duidelijk hebben uiteengezet waarom zij zelfs niet tijdelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

De Raad merkt evenwel op dat de verzoekers in gebreke blijven om enig concreet gegeven betreffende hun situatie te duiden dat ten onrechte door de verweerder niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard zou zijn aan te tonen dat het in hun situatie kennelijk onredelijk kan worden beschouwd dat de verweerder opteert voor de maximale termijn van drie jaar. Zij verwijzen slechts op algemene wijze naar de door hen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de hierin uiteengezette redenen waarom zij niet zouden kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Het komt de Raad niet toe om te gissen welke concrete omstandigheden uit deze aanvraag volgens de verzoekers in rekening dienden te worden genomen. Het is aan de verzoekers om duidelijk te maken op welke wijze hun concrete situatie ertoe moet leiden dat de verweerder in het licht van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet zou overgaan tot het moduleren van de termijn van het op te leggen inreisverbod.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat de verzoekers nalaten om toe te lichten op welke wijze deze of gene elementen uit hun aanvraag van aard zouden zijn om aan te tonen dat een inreisverbod van drie jaar kennelijk onredelijk is en waarmee bijgevolg ten onrechte geen rekening werd gehouden. Gelet op hetgeen voorgaat, blijkt niet welk belang de verzoekers hebben bij dit middel.

Een schending van de (materiële) motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Ook waar de verzoekers tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, dient te worden benadrukt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur enkel op nuttige wijze kan worden aangevoerd ter nietigverklaring van een administratieve beslissing indien gegevens worden aangebracht die het bestuur van de voor de vreemdeling nadelige beslissing hadden kunnen afhouden of die de strekking ervan hadden kunnen beïnvloeden. De verzoekers brengen geen enkel concreet gegeven in deze zin aan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg evenmin worden weerhouden.

5.2.4. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

6. Korte debatten

De verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is wat de eerste bestreden beslissing betreft zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede en de vierde bestreden beslissing betreft en de verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd tegen de derde en de vijfde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt wat de tweede tot en met de vijfde bestreden beslissing betreft derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

C. DE GROOTE